

JUDY LEIGH

BABSKÁ JAZDA

MÉTRO

Ešte to nebalíme...
odkazují babičky

 metafora®

JUDY LEIGH

Ešte to nebalíme...
odkazují babičky

JUDY LEIGH
BABSÁ JAZDA

Vydala Grada Slovakia s.r.o. pod značkou Metafora
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 55. publikáciu

Z anglického originálu *FIVE FRENCH HENS* vydaného vydavateľstvom
Boldwood Books Ltd. v roku 2019, preložila do slovenčiny Dáša Vallo.

Jazyková redakcia Anetta Letková
Návrh a spracovanie obálky Zuzana Ondrovičová
Grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová
Zodpovedná redaktorka Natália Kulková

Vydanie 1., 2020
Počet strán 272
Tlač TBB, a.s.

Originally published in the English language by Boldwood Books Ltd.
under the title FIVE FRENCH HENS.
This translation of Five French Hens is published by arrangement with Judy Leigh.
Copyright © Judy Leigh, 2019
Cover Illustration © Shutterstock.com/Aleutie/Invisible Studio
Slovak edition © Grada Slovakia s.r.o., 2020
Translation © Dáša Vallo, 2020

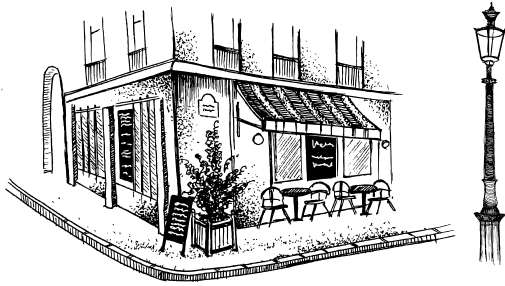
First published in Great Britain in 2019 by Boldwood Books Ltd.
The moral right of Judy Leigh to be identified as the author
of this work has been asserted in accordance with the Copyright,
Designs and Patents Act 1988.

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

*Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie
byť reprodukováaná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez
predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa. Neoprávnené použitie tejto
knihy bude trestne stíhané.*

ISBN 978-80-8090-134-9 (ePub)
ISBN 978-80-8090-133-2 (pdf)
ISBN 978-80-8090-132-5 (print)

Venujem mame Irene,
ktorá mi otvorila dvere.

Jen sa schovávala pod dáždnikom a počúvala, ako naň bubnujú kvapky. V reštaurácii by jej bolo nepochybne príjemnejšie. Silný vietor jej prefukoval bundu. Myslela si, že sa dobre obliekla, no mrazivé februárové vetrisko fúkalo ako splašené a rozstrapatilo jej vlasy. Poobede bola u kaderníčky a tešila sa z nového účesu. Strieborné pramene jej prerážali cez gaštanové kučery. Dúfala, že v sivom kostýme a lodičkách bude vyzeráť elegantne, no chladné počasie a silný vietor zmarili jej prípravu. Tušila, že červený nos bude presvitať cez tenkú vrstvu púdry. Eddiemu to však nebude prekážať. Vždy jej povie, ako pekne vyzerá a ako je rád, že ju znova vidí.

Na počesť sviatku svätého Valentína viseli na oknách reštaurácie *Olive Grove* plagáty s veľkými červenými srdcami a chutnými amormi so šípmi. Tlmený šum mora v diaľke prehlušil zvuk svižného kroku. Bol to Eddie v svetlom nepremokavom plášti s vyhrnutým golierom. Vyzeral šarmantne ako inšpektor Morse. Prišiel o sedem tridsať, na minútu presne.

* * *

Pol ôsmej, pomyslela si Rose. Trýznenie sa čochvíľa skončí. Svižné prsty malej Amelie búchali do slonovinových klávesov. Z nesúladného rinčania Rose rozbolela hlava.

„Skús to znova, pekne od začiatku,“ zamrmlala a sledovala ručičku hodín. O chvíľu sa to skončí a Amelia ju nechá na pokoji. Rose si povzdychla a cez zaťaté zuby vyriekla: „Nadnes by to aj stačilo. Začula som zvonček, určite už prišla tvoja mama.“

Dievča so svetlými vrkočmi zopnutými mašľou zaklaplo veko klavíra a vstalo. Ešte stále malo na sebe školskú uniformu – žiarivo bielu blúzku a tartanovú sukňu. Rose mu podala kabát a odprevadila ho k dverám, kde na nich čakala vysoká štíhla žena s dokonale upravenými tmavými vlasmi a elegantným kabátom. Za jej chrbtom lialo ako z krhly. Amelia, poslušná šesťročná dcéra, podišla k mame. Rose si bola istá, že dieťa pokrčilo nosom a vyplazilo špičku ružového jazyka. Žena sa usmiala, no jej oči ostali chladné.

„Aká bola Ameliina hodina, pani Grantová? Celý týždeň trénovala. Odporučili by ste ju na skúšku?“ Podala jej dve bankovky, pätku a desiatku.

Rose si všimla, že Amelia sa zamračila. Netušila, čo má povedať a triasli sa jej ruky. „Zlepšuje sa, pani Bassettová. Dúfam, že čoskoro.“

Ameliina mama zvrážila čelo. „Moja priateľka Sally mi povedala, že Joni Yatesová posielala svojich študentov na skúšky omnoho skôr a všetci uspejú s vyznamenaním.“

Rose si povzdychla. *Tak nech vezme dcéru k Joni Yatesovej a potom sa uvidí, ako si poradí so žiačkou, ktorá očividne netrénuje.* No žiakov nemala nazvyš. Prečo s tým vlastne už neprestala? Nerobila to pre peniaze. Bernard jej zanechal dostatočné úspory a z hodín klavíra sa stala rutina, ktorá ju vyčerpávala a nenapĺňala. „Amelia, cvič *Für Elise* a budúci týždeň sa môžeme pohovárať o skúške.“

Amelia sa zadívala na mamu. Zvrážila drobné obočie, až sa zlialo do jednej línie. „Fuj, Liza je nuda, mami. Radšej chcem hrať na husliach. Spolužiačka Elsa chodí na husle. Jej učiteľka je super.“

Ameliina mama uprela pohľad na Rose, ktorým naznačila, že jej dcéra sa už rozhodla. Otočila sa na päte a ťahala dieťa do dažďa k tmavému autu na okraji chodníka. Rose zavrela dvere na retiazku, zamkla a zašepkala: „Dievčisko.“ Po chvíli dodala: „Ešte šťastie, že Beethoven ohluchol. Ak by počúval Ameliu

hrať jeho *Für Elise* posledných štyridsaťpäť minút, obrátil by sa v hrobe.“

Rose stála v hale a premýšľala. Pol siedmej. Na obed mala len kúsok chleba a odvtedy nič nejedla. Nebola hladná, no mala by sa o seba lepšie starať. Sukňa na nej visela, mala nafúknuté brucho a slabé nohy. V mrazničke by určite niečo našla, dačo s kalóriami. Jedna porcia makarónov so syrom. Mohla by si ich zohriať v mikrovlnke. Rose si znova povzdychla. Február nemala v láske. Jar bola ešte ďaleko a dom bol príliš chladný. Bernard navyše zomrel vo februári pred dvoma rokmi a každý rok cítila mrazivú samotu, ktorá ju prenasledovala a šepkala jej do ucha, že je sama a že to tak navždy zostane.

Našla si nové priateľky, štyri ženy, ktoré minulý október spoznala na akvaerobiku. Boli milé, ale chodili na kávu len raz týždenne a potom sa aj tak vrátila domov, kde ju pohltili samota a ticho. Prešla do obývačky, vzala žltú prachovku a poutierala klavír. Patril jej a Bernardovi. Bol úžasný umelec, a dokonca aj organista v kostole. Utrela prach pod svadobnou fotografiou a s láskou ju položila späť na šmuhu od vínového pohára, ktorá tam bola už roky. Samozrejme, nebol to jej pohár. Pravdepodobne patril ich synovi Paulovi, keď ich raz navštívil na Vianoce aj s deťmi. Teraz však prišiel na návštevu len zriedka. Bol veľmi zaneprázdnený a pracovne vyťažovaný.

Rose sa dívala na čiernobielu fotografiu v striebornom ráme. Vyzerala tak staromódne. Bernard mal oblek s kvetom na chlopni, kučeravé vlasy a široký úškrn. Ona bola od neho pomerne nižšia a v čipkovaných šatách k nemu vzhládala s láskou v očiach. Vzali sa v roku 1967 a aj po toľkých rokoch si presne pamätala, ako sa cítila, ako jej búšilo srdce, ako sa nevedela dočkať, že už nebude slečna Rosemary Tuckerová, ale pani Grantová. Prežili spolu takmer päťdesiat pekných rokov, teda väčšinou pekných. Snažila sa mu byť najlepšou manželkou. Nemala sa na čo sťažovať.

Rose odišla do kuchyne a otvorila mrazničku. Vedľa makarónov so syrom ležal krajec chleba a mrazený hrášok. Mala by zísť na nákupy. Vytiahla makaróny a vložila ich do mikrovlnky.

* * *

Della začula kohosi klopať na dvere. „Sylvester? Zabudol si si kľúče?“ Pribehla k dverám, utrela si mokré ruky do utierky a upravila si tmavé kučery s jemnými šedinami. „Chlap jeden,“ zamrmlala si popod nos. „Zas prišiel neskoro. Večera sa mu v rúre pripeká.“

Otvorila dvere. Stál vonku v klobúku s našpúlenými perami. Voda mu stekala na zahmlené okuliare. V ruke držal kyticu ruží. „Poď ku mne, zlatko,“ zapriadol.

„Nestoj na tom daždi a prestaň šaškovať.“ Zasmiala sa, potiahla ho za rukáv a pomohla mu vyzliecť si premočený kabát. „Kiežby si prestal pracovať v tej dodávke s občerstvením. Opäť ideš neskoro, si celý premočený...“ Podal jej kvety, chytil ju za pás a začal s ňou tancovať.

„No tak, zlatko. Priniesol som ti kvety a ty sa do mňa len navázaš.“ Sylvester sa zachichúňal a pobozkal ženu na pery. Odtiahol sa a zložil si klobúk. Mal holú hlavu, no na brade sa mu vynímali chumáče sivých chlпов. Della ho objala.

„Pripravila som tvoju obľúbenú slanú rybu.“

„Ach,“ vzdychol si a pritúlil sa k nej. „Slaná ryba s ackee od mojej mamy. Už v detstve som to zbožňoval. Život na Jamajke bol úžasný, než sme prišli do tejto bohom zabudnutej zeme.“ Prešli do kuchyne, kde to nádherne rozvoniavalo. „Nie div, že som si ťa vzal, Della Donovanová. Variš presne ako moja mama.“

Della sa k nemu otočila, založila si ruky vbok a zamračila sa. „Len preto? Žiadne iné výhody ti nenapadajú, Sylvester?“ Odbehla po vázu a opatrne do nej vložila kvety. Vedela, že ju pozoruje, sleduje, ako vrtí bokmi. Presne to si na nej všimol,

keď sa stretli prvý raz v Stepney pred päťdesiatimi rokmi. „Sú nádherné.“

Pritiahol si ju k sebe šikovným hmatom a zrazu mu sedela na kolene. „Ty si nádherná,“ zamrmal. „Najprv sa najeme a potom môžeme skočiť do postele. Čo ty na to?“

Zložila mu okuliare a zadívala sa do jeho nežných hnedých očí. „Správaš sa, akoby si mal dvadsaťpäť.“

„Rozpaľuješ ma, žena.“ Vášnivo ju pobozkal. Della sa od neho so smiechom odlepila.

„Ešte musíš na sebe popracovať,“ podotkla s úškrnom. „No aj tak si najpríťažlivejší muž, akého som kedy stretla.“ Postavila sa, pošúchala si boľavý chrbát a pobrala sa k rúre. „Spravila som aj tvoj obľúbený zázvorový koláč s rumom.“

Zodvihla ťažký hrniec, z ktorého ju rozbolelo zápästie. Jej manžel sa usmieval od ucha k uchu. „Máš parádnu figúru, Della.“

„Nie som taká štíhla ako v dvadsiatke.“

„Pre mňa si stále krásna.“ Vzal si príbor a žmurkol na ňu. „Najprv sa najedzme a potom ťa ponahám po spálni.“

Zasmiala sa. „Už sa na to teším. A keď ma chytiš, budeš si ešte pamätať, ako sa to robí?“

* * *

Tess sa dívala na svoj tanier. Nemala chuť do jedla. Celý deň bola sama, vyvárarla, upratovala, pozerala televíziu a tešila sa na Alanov príchod. Teraz sedeli za stolom a nemali si čo povedať. Ticho prehlušovalo len Alanovo prežúvanie spojené so škrípaním zubov. Po brade mu stekala omáčka.

Skúsila rozprúdiť konverzáciu. „Aké sú kotlety?“

„Trochu tvrdé, Tess,“ zamrmal a zamával vidličkou.

„Ach.“ Tess sa opäť sústredila na svoj tanier. Zatiaľ sa do mäsa nezahryzla, ale pripadalo jej dobre dopečené. Zemiaky s hrachom sa zdali byť rovnako dobré. Skúsila to znova. „A čo kaša?“

Chvíľu mlčal a nakoniec odvrkol: „Kaša je len kaša.“

Tess schytila príbor, odkrojila si kúsok kotlety a zahryzla. Mäso bolo jemné. Zadávala sa na manžela. „Počasie nie je nič moc.“

Jeho oči sa rozžiarili záujmom. „Presne tak. Celý víkend má pršať. Ak bude takto liať, nepôjdem na ihrisko. Chcem vyskúšať novú palicu, ktorú som si nedávno kúpil. Trénoval som úder s Cliffovou palicou. Podľa mňa vylepší moju hru. Cliff si kupuje len to najlepšie. Môžem sa porovnateľne zlepšiť, ak...“

Tess odsunula stoličku a prestala počúvať. Pozbierala prázdne taniere a vložila ich do umývačky. „Urobím ti kávu?“

Alan sa zamračil, oprel sa o stoličku a pošúchal si vypučené brucho. „Ak sa ti chce.“

Cítila, ako jej pramene platinovosvetlých vlasov vykľzli spod spony na hlave a ihneď si ich napravila. „Môžem otvoriť fľašu portského, ak by si chcel.“

Alan si pritisol okuliare s čiernym rámom bližšie k očiam. „Portské? A prečo?“

„Dnes je svätého Valentína,“ zaštebotala. Kúpila mu pohľadnicu a modrú kravatu. Čakali ho hore pri posteli.

Alan pokrútil hlavou. „Komerčné hlúposti,“ zabručal. „Chcel som ti kúpiť čokoládu, ale keďže držíš diétu, aj tak by si ju nejedla.“

Tess sklopila zrak a zadávala sa na voľný sveter a pohodlné džínsy. Alanovi nespomínala nijakú diétu. Myslela si, že vyzerá dobre. Pás mala trochu širší ako zmladi, než mali deti, ale na sedemdesiatdvaročnú ženu mala výbornú postavu. Ich pohľady sa stretli. „Mala by som držať diétu?“

Pokrčil plecami. „Cez Vianoce si asi nabrala zopár kíl. Samé víno, čokoláda a koláče.“ Potiahol nosom. „Tess, prines mi kávu do obývačky. V telke dávajú golf. Chcem...“

Odsunul stoličku a cestou k dverám si ďalej mrmlal. Tess s povzdychom sledovala, ako sa jeho tmavovlasá hlava vzdaluje. Chcela si pozrieť dokument o archeologičke, ktorá cestovala do Egypta s nádejou, že nájde dôkaz o živote Nefertiti.

Tess premýšľala, aké by to bolo cestovať a objavovať nové exotické a zaujímavé miesta. Nateraz sa musela uspokojiť s knihou, zatiaľ čo Alan pri sledovaní golfu komentoval každý úder a rozprával sa sám so sebou. Tess naplnila kanvicu a rozmýšľala nad Nefertiti. Bola to mystická a mocná žena Egypta. Tess bola slúžka v Exmouthe mužovi, ktorý bol otrokom golfu.

* * *

„Elvis. Elvis, som doma!“

Čierny kokeršpaniel pribehol k nej, kýval ušami a vyskočil jej na kolená. Pam sa k nemu zohla a pohľadila mu kučera-vú srst'. „Nebola som preč dlho, však, Elvis? Zabehla som len necelé dva kilometre. Je hrozné počasie,“ dodala a prešla si prstami po vlasoch. Kvapky dažďa jej stekali po tvári zo zvyčajne upravených svetlých vlasov. „Muž na autobusovej zastávke na mňa zakričal: ‚Ste šialená, ak vo vašom veku beháte v takomto počasí.‘ Schuti som sa zasmiala. No už je mi dosť chladno. Musím si vyzliecť premočené tepláky a vhuľnúť pod sprchu. Poď, Elvis, no tak. Sľubujem, že potom ťa nakrímim. Najprv sa musím zohriať.“

Pam vybehla po schodoch a kokeršpaniel ju nasledoval. Vyzliekla si mokré vrstvy oblečenia, vošla pod horúcu vodu a poriadne sa namydľila. Cez teplú paru a zarosené sklo videla tmavý obrys psa, ktorý trpezlivo sedel na rohožke a čakal.

Zababušená do huňatého župana zišla dolu schodmi s Elvisom v päťách. Na drevenom stole v malej obývačke bol prestretý jeden tanier, jeden nôž a jedna vidlička. V kozube horel oheň. Pam sa schúlila na farebný koberec a prehrabala si vlasy. Elvis sa k nej pritúlil a položil si vlhký ňufák do jej lona. Pohľadila ho na hlave a zadávala sa do jeho smutných očí.

„Dobre, čas večerať, Elvis.“

Psík kýval chvostom a pravidelne ním búšil do koberca. Usmiala sa naňho. „V kuchyni pre teba niečo mám. Plánovala som si spraviť zeleninovú misu, ale vieš čo? Spomenula som

si, že dnes je svätého Valentína. Objednám si pizzu, otvorím fľašu červeného vína a potom si môžeme dať dezert. Pre mňa zmrzlinu a pre teba?“

Elvis vyskočil, oprel predné labky o jej hrud' a zošuchol jej župan. Pam sa rozosmiala.

„Elvis, naozaj?! Viem, že si najlepší parták, akého som kedy mala, ale musíš sa kontrolovať.“ Objala ho a zoširoka sa naňho usmiala. Oheň jej príjemne zohrieval tvár.

„Asi som jediná žena na svete, ktorá si vychutnáva svätého Valentína s Elvisom, ale musím ti povedať, že aj keď si úžasný...“ pobožkala ho na mokrý ňufák a dodala: „... nesmierne ti smrdí z papule.“

2

Jen chcela zaplatiť polovicu účtu, ale Eddie sa nedal odbiť. Vytiahol hotovosť z peňaženky, potmehúdsky na ňu žmurkol a doložil na strieborný podnos päťlibrové prepitné. Usmial sa na čašníka a dodal: „Ďakujeme za dobrú obsluhu a koláč bol obzvlášť chutný. Ak sú niekde služby na dobrej úrovni, rád sa tam vraciam.“ Pomohol Jen obliecť si kabát. „Ideme, zlatko?“

Ponúkol jej lakeť, Jen ho prijala a spoločne sa vydali na cestu. Prestalo pršať, ale stále fúkal silný vietor od mora a svetlo z pouličných lúčok sa odrážalo v kalužiach. Zabočili na ulicu Barley Mow, kde stál jej dom. Jen zvrátila obočie. Bolo desať hodín a Eddie býval takmer kilometer od jej domu. Otočila sa k nemu. „Eddie, nemusíš ma odprevadiť až domov. Nechcem, aby ťa zastihla ďalšia prietrž mračien.“

Zachichotal sa. „Je svätého Valentína. Dúfal som, že ma pozveš na kávu.“

„Och,“ zháčila sa Jen. Ešte nikdy u nej nebol. Zvyčajne ju vyprevadil na roh ulice, pobožkal na líce a slušne a diskkrétne odišiel. Na druhej strane, vždy zašli len na obed, prechádzku po pláži či poobedňajší čaj. Prvý raz sa stretli na Druhý sviatok vianočný. Obaja sa prechádzali po pláži. Dali sa do reči a Eddie ju pozval na teplý drink do reštaurácie *Olive Grove*. Potom sa jej spýtal, kde býva, a odprevadil ju kúsok cesty. Zhovárali sa o tom, aký je všade pokoj, aké je to byť na Vianoce sám – bol vdovec –, a nasledujúci deň ju pozval na pohárik. Odtedy spolu chodievali dva razy týždenne na obed a nedávno aj na čaj a svižnú prechádzku. Bol okúzľujúci, švárny a dobrý spoločník. Nikdy k nej však nechcel zísť na kávu.

„Och,“ zopakovala Jen. „Tak dobre.“

Čo tým asi myslel? Kráčal vedľa nej, nedočkavo sa rútil k jej domu, akoby sa ponáhlal. Cítila jeho vodu po holení. Pred odchodom z reštaurácie zašiel na toaletu, kde si jej očividne hojne naniesol. A dokonca si učesal vlasy. Vyzeral upravene, elegantne a šarmantne, Jen však netušila, čo by pozvanie na kávu mohlo v skutočnosti znamenať.

Blížili sa k jej malému dvojdomu so zelenou predzáhradkou. Jenin mozog pracoval na plné obrátky. V kuchyni mala nejakú kávu: instantnú, mletú a kdesi možno aj bezkofeínovú. Mala aj kávovar a kávové bôby z Machu Picchu. Premýšľala, akú kávu asi Eddie pije. Alebo by si dal radšej čaj? V skrinke by našla aj maslové sušienky.

Pozrela sa naňho a on znova žmurkol. Čo ak káva vlastne znamenala niečo úplne iné? Čo ak to bola narážka alebo eufemizmus? Jen sa zhlboka nadýchala. Nevedela, čo mu má na to povedať. Vytiahla z kabelky kľúče, otvorila dvere a zamrmlala: „Na čo máš chuť, Eddie?“ Eddie nechápavo zdvihol obočie. „Chceš silnú, s cukrom, mliekom alebo len obyčajnú?“ Cítila, že sa červená, a tak si ovievala tvár.

„Vyzlečme si kabáty a sadnime si.“ Eddie sa poobzeral po obývačke, hrubom koberci a zamatových závesoch na dverách proti prievanu. „Máš to tu pekné, Jen.“

Sadol si na pohovku. Mal mokré topánky a Jen mu chcela povedať, aby nezašpinil koberec. Díval sa vôkol seba, všímal si nábytok, knihy, fotografie na komode a jej svadobnú fotografiu s Colinom z roku 1970. Nevesta s dlhými gaštanovými vlasmi a voľnými bielymi šatami sa usmievala a držala kyticu, akoby bola nesmierne ťažká; ženích mal bokombrady a ofinu.

Vzdialila sa do kuchyne, s buchotom otvorila skrinku a našla drobnú nádobu s kávou z Kostariky. Trasúcimi rukami naplnila kanvicu. Už dávno u nej nebol žiaden muž. Odtedy Colin pred štyrmi rokmi zomrel, okrem Peta, jej švagra, a mladíka, ktorý jej opravil bojler, ju nenavštívil nik. Jen

premýšľala, aký servis by sa Eddiemu páčil. Porcelánová šálka jej zrazu vyklzla z ruky, no včas ju chytila a opatrne položila na podnos so šálkou mlieka a kockami cukru. Rozbúšilo sa jej srdce. Nebola si istá, či je nadšená, nedočkavá, alebo na smrť vystrašená.

Vydávala sa, keď mala dvadsaťtri rokov a pred Colinom mala len jedného priateľa, Rickyho, s ktorým chodila od päťnástich, až kým sa po piatich rokoch nerozišli. Odišiel na popový festival, kde spoznal nových priateľov, a vyparil sa na ostrov Wight, kde chcel „nájst sám seba“. Jen sa chvíľu cítila stratená, no potom stretla Colina, predavača v miestnom rybárskom obchode, a usadila sa. Colina povýšili na manažéra. Bol dobrý podnikateľ. Kúpil ich dom a neskôr aj samotný obchod. Spokojne si nažívali, no vždy ich mrzelo, že sa im nepošťastilo mať deti. Colin bol milý a chápvavý a Jen nepotrebovala k šťastiu veľa. Pred štyrmi rokmi dostal mŕtvicu. Po troch mesiacoch prišla ďalšia, ktorej podľahol. Od manžrovej smrti sa cítila osamelá.

Viac ako vášeň jej chýbalo jeho teplo. Colin bol trochu zdržanlivý. Jej prvá láska Ricky bol nerozvážny, nešikovný, zle sa bozkával a viac ako túžba po Jen ho zaujímala gitara. Nespútanú vášeň ani spaľujúci sex nikdy nezažila. Na sex vlastne ani často nemyslela, až doteraz. Eddie ju prvotne pobožkal na líce a potom letmo na pery vždy, keď sa lúčili. Jeho objatia boli srdečné, ale nikdy nečakala, že by mohli viesť k niečomu ďalšiemu. Teraz nevedela, čo cítila. Obávala sa? Radovala sa, že po nej túži? Možno sa len tešila z jeho spoločnosti. Nebola si istá. Priniesla podnos do obývačky. Lapala po dychu. Eddie si vyzliekol kabát a uvoľnil kravatu. Položila tácku na stôl. Eddie sa na ňu usmial a rukou potľapkal gauč.

„Jen. Sadni si ku mne. Káva nám nikam neutečie.“

Čudovala sa, prečo sa jej podlamujú kolená. Podišla k pohovke a zvalila sa vedľa neho. Ramenom sa dotýkala jeho ruky, ktorú si vyložil na operadlo. Objal ju a pritiahol k sebe.

„Jen,“ zvolal a letmo ju pobožkal na líce. „Jenny.“

Mala by sa vystrieť, odtiahnuť od neho a snažiť sa rozprúdiť konverzáciu? Čo tak o koberci a o tom, aké je náročné nájsť dobrý vysávač, ktorý by povysával všetky nečistoty a dostal sa aj do rohov? Cítila jeho dych na krku. Zavrela oči. Musela priznať, že to bolo celkom príjemné. Zhlboka nasávala škoricovo-pižmovú vôňu jeho vody po holení a čakala, či ju pobožká. Ich pery sa nežne dotkli. Otvorila oči. Díval sa na ňu modrými očami, upravené šedivé vlasy lemovali jeho pôvabnú tvár. Otvoril ústa a pokračoval: „Jen...“

Netušila, čo bude nasledovať. Nadšenie a vzrušenie nahradili rozpaky. „Eddie, vychladne ti káva.“

„Neprišiel som sem kvôli káve, Jen.“ Priblížil sa k nej a dodal: „Musím sa ti priznať. Bola to zámienka, aby sme mohli byť sami, len ty a ja.“

Opäť sa jej rozbúšilo srdce, telo jej pohltili pocity vzrušenia a očakávania. Vášnivo ju pobožká a možno z nej strhne oblečenie. Jej myseľ pracovala na plné obrátky. Poznali sa síce len dva mesiace, ale mala ho veľmi rada. No čo ak ho nepoháňala vášeň? Čo ak ju chcel okradnúť alebo ešte niečo horšie? Nie, dôverovala mu. Jeho tvár bola vážna, ale vlúdna. Určite nebol masový vrah, no v novinách sa dočítala o ľuďoch, ktorí balamutia vdovy. Nie, Eddie taký nebol. V jeho očiach videla len samú láskavosť.

„Chcem ti niečo povedať, Jen. Vychádzame spolu...“

Zhlboka sa nadýchlá. Chystá sa jej povedať, že sa s ňou rozchádza. Rozumeli si, ale o nič viac nešlo. Očakávala od neho príliš veľa. Bol predsa vdovec a rád robil veci po svojom. Jen pokrútila hlavou. Nie, o to nepochybne nešlo. Vzal ju predsa na večeru na svätého Valentína. Možno sa jej mienil priznať, že sa do nej zamiloval. Potom si roztrhne košeľu, vrhne sa na ňu a zaplaví ju bozkami.

Jen si povzdychla. Čítala priveľa romantických kníh. Pohľadila ho po ruke, aby mu dodala odvalu. „Áno, Eddie?“

„Keď sme sa prvý raz stretli, zhovárali sme sa o tom, aké je ťažké byť sám. Prišla si o manžela. Moja žena Pat zomrela pred dvomi rokmi. Pravdupovediac, nikdy som si na samotu nezvykol.“

Musel sa cítiť mizerne, pomyslela si Jen. Mal vážnu tvár a pohľad šteniatka. Znova ho pohľadila po ruke.

„Ako ti pomôžem, Eddie?“

„Rozumieme si, však?“ Zrazu plytko dýchal a rýchlo rozprával. „Máme sa radi, nie? Jen, nemladneme. Musíme myslieť len na prítomnosť a nepremárniť ani sekundu.“ Siahol do vrecka, červenal sa a vzdychal. Jen sa čudovala, čo tam asi hľadá. Žeby inhalátor? Začudovane sa pozrela na vreckovku, z ktorej jej čosi podal. Zlatý prsteň s tromi diamantmi, oči vidne starožitný.

„Jenifer Hooperová...“

Zvraštila čelo a netušila, čo povie. Žeby jej ho chcel predať? Možno potreboval peniaze. „Eddie...?“

„Vydáš sa za mňa?“

Zhíkla a zvalila sa na operadlo. Nevedela, ako má zareagovať. V hlave mala prázdno, ktoré zakrátko zaplavili emócie. „Prosím? Žiadaš ma o ruku?“

Chytil ju za ruku a navliekol jej snubný prsteň. Bol jej trochu voľný. „Dokonale ti sedí. Sú to pravé diamanty. Tie najlepšie na trhu. Staneš sa mojou ženou?“

Jen si uvedomovala, že mu ešte neodpovedala. Nesúhlasila, ale ani ho neodmietla. Mal však pravdu, bol to dobrý nápad. Obaja mali už vyše sedemdesiat. Jen oslávila sedemdesiattri a Eddie bol o trochu starší. Obaja ovdoveli a bývali sami. Ani jeden z nich nemal rád samotu. Eddie bol veľmi milý, zdvorilý, elegantný muž a príjemný spoločník. Hlavou jej vírila jedna myšlienka za druhou. Bolo by pekné mať niekoho po svojom boku, keď sa zobudí, niekoho, s kým si vychutná večeru, pozhovára sa a ku komu sa pritúli. Eddie bol veľmi láskavý, milý a pozorný. Bola by hlúpa, ak by ho odmietla.

Všetko sa to odohralo tak rýchlo, že sa ani nestihla poriadne nadýchnuť. Eddie jej bol vlastne cudzí, poznali sa len od Vianoc. Strávili spolu príjemné chvíle, bol zdvorilý, vľúdny, vždy jej skladal poklony a pri prechádzkach po pláži sa držali za ruky. Zrazu si uvedomila, že sa vôbec nesprával ako Colin, jej Colin, ktorého tak dobre poznala, ktorý k nej sedel ako ríť na šerbeľ, ktorý bol neoddeliteľnou súčasťou jej života. Eddie jej stále pripadal cudzí ako teplá, no nepohodlná deka.

„Čo ty na to, Jen? Staneš sa pani Bruceovou? Vezmeš si ma?“

Výraz na jej tvári naznačoval zmätok. Triasli sa jej ruky, prsteň jej padal z prsta. Dívala sa na Eddieho. „Neviem, nie som si istá. Poznáme sa len krátko. Môžem si to premyslieť?“

Zložil jej prsteň a vložil si ho do otvorenej dlane. Zadával sa na ňu vážnymi modrými očami. „Samozrejme. Koľko len budeš chcieť. No ani jeden z nás nemladne...“

Pobozkal ju chladnými perami. Keď sa od nej odtiahol, pôsobil vyrovnané.

„Len mi daj vedieť, kedy budeš pripravená. Počkám, než sa rozhodneš.“

Jen energicky prikývla. „Dobre, Eddie.“

Obzeral sa okolo seba. „Máš to tu pekné. Cítiť z toho žensku ruku. Môžem ti so všeličím pomôcť. Som celkom zručný.“

Jen znova prikývla. Nevedela, čo má povedať. Mala pociť, akoby sa vznášala vo vzduchu a nedokázala kontrolovať vlastné telo. Střípli jej končatiny, necítila si pery. Mohla len prikyvovať. Eddie vstal.

„Radšej pôjdem. Pozhovárame sa zajtra, keď si to trochu premyslíš. Je to dobrá ponuka, zlatko. Čo ty na to, Jen?“

Takisto sa postavila. „Dobre. Porozmýšľam o tom.“

Opäť ju letmo pobozkal. „Tak ja idem. Ber to však vážne. Vychádzame spolu veľmi dobre. Tvoríme pekný pár a budeme šťastní.“ Vzal si kabát a prehodil si ho cez široké plecia.

Jen žmurkla, napravila mu golier a zapla gombíky. „Ideš už domov, Eddie?“